Ofiary za grzech

Ofiary Przybytku

> Bo jeśli krew kozłów i wołów oraz popiół z jałowicy przez pokropienie uświęcają skalanych i przywracają cielesną czystość, o ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumienie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu – Hebr. 9:13-14.

Studiując ofiary składane w izraelskim przybytku, można łatwo zostać przytłoczonym ilością różnych ofiar składanych w różnych sytuacjach. Czasami warto zrobić krok wstecz, aby uzyskać szeroką perspektywę na różne rodzaje ofiar. Mając to na uwadze, pełny artykuł, który omawia ofiary całopalne, z pokarmów i spokojne, znajduje się na stronie Heraldmag.org. Studium porównawcze z 3 Mojż. 8, 9 i 16 jest przedstawione w następnym artykule. Ten artykuł skupia się na różnych zastosowaniach ofiar za grzech i ich pozaobrazowych znaczeniach.

Sześć rodzajów ofiar za grzech

Ofiary za grzechy są podzielone na sześć rodzajów. Ostatni rodzaj, opisany jako „ofiara za występek”, jest podzielony w zależności od ciężkości grzechu. O ofiarach za grzech nigdy nie mówi się, że są one „przyjemną wonią” dla Boga. Oznacza to, że Bóg nie czerpie przyjemności z grzechu ani potrzeby jego zadośćuczynienia. Tylko nerki, wątroba i tłuszcz były spalane na miedzianym ołtarzu. Te dwa organy spełniają funkcję oczyszczającą, co świadczy o tym, że ofiara jest przeznaczona na oczyszczenie z grzechu. Gwałtownie palący się tłuszcz ilustruje pożerającą gorliwość. Warto zwrócić uwagę na dwie rzeczy, kiedy szukamy pozafiguralnych zastosowań: za czyje grzechy składano ofiarę i co robiono z krwią. Na przykład, gdy kapłan położył ręce na głowie ofiary za grzech, wskazywał, że ofiara była za niego. Pozaobrazowo odnosi się to do Kościoła Wieku Ewangelii, duchowego kapłaństwa (zob. 1 Piotra 2:5,9). Kiedy krew była wnoszona do Miejsca Świętego lub Najświętszego, można również spodziewać się odniesienia do Wieku Ewangelii. Kiedy „książę z ludu” lub pojedynczy Izraelita przynosił ofiarę za grzech, kładł ręce na głowie zwierzęcia, a krew pozostawała na dziedzińcu. Sugeruje to zastosowanie do Królestwa. Zostanie to omówione bardziej szczegółowo w miarę postępu tego rozważania. Widocznym wyjątkiem od tych ogólnych zasad był obrzęd poświęcenia Kapłaństwa (3 Mojż. 8) i następującego po nim 8 Dnia (3 Mojż. 9). Wyjątki te zostaną omówione później.

Ofiara za grzech w dniu pojednania

Popularnym przedmiotem badań wśród Badaczy Pisma Świętego jest ofiara za grzech w Dniu Pojednania, która została przedstawiona w 3 Mojż. 16. Ten obrzęd był wyjątkowy. Różnił się on od innych ofiar za grzech tym, że krew cielca i kozła Pańskiego nie tylko była kropiona na dziedzińcu, ale także wnoszona do Miejsca Świętego i Najświętszego. Żadna inna krew nie była wnoszona do Miejsca Najświętszego. Ofiara za grzech składana była w dwóch częściach. Cielec był przebłaganiem za grzechy Aarona i jego domu, a kozioł przebłaganiem za grzechy ludu Izraela.

Opisując krew kropioną na rogach ołtarza całopalenia w Miejscu Świętym, jedno ważne słowo pojawia się w liczbie mnogiej. „Raz w roku Aaron oczyści jego (ołtarza całopalenia) rogi. Krwią z ofiary za grzech dopełni na nim oczyszczenia raz w roku po wszystkie pokolenia wasze. Będzie on świętością nad świętościami dla Pana” (2 Mojż. 30:10). Słowo „oczyszczenia” jest wyrazem występującym w liczbie mnogiej. Br. Anton Frey opisuje przyczynę tego stanu rzeczy. „Krew kozła została najwyraźniej pobrana do tego samego naczynia, co krew cielca, lub przynajmniej obie te krwi zostały zmieszane, aby stworzyć to, co zostało nazwane „krwią oczyszczeń” ... tj. krew (zmieszana) cielca i kozła, która to krew miała wtedy doprowadzić do „pojednania” Bożego przybytku i dziedzińca”.

Liczba mnoga wskazuje, że ofiary składane w Dniu Pojednania były składane za więcej niż jedną klasę. Cielec był przebłaganiem za kapłaństwo (3 Mojż. 16:6,11), podczas gdy kozioł Pański był przebłaganiem za lud (3 Mojż. 16:15). Widzimy to samo podwójne zastosowanie, kiedy badamy pozafigurę. Dzieło Pojednania zaspokaja najpierw sprawiedliwość za Kościół i Wielkie Grono w Wieku Ewangelii, przedstawionych przez Aarona i jego dom. Następnie pojednanie będzie dokonane za świat ludzkości w królestwie, przedstawiony przez naród izraelski.

Krew w Dniu Pojednania była najpierw kropiona na i przed ubłagalnią w Miejscu Najświętszym (3 Mojż. 16:14,15), następnie pomazywano nią rogi ołtarza kadzenia w Miejscu Świętym (2 Mojż. 30:10), a na końcu pomazywano nią rogi ołtarza miedzianego na dziedzińcu (3 Mojż. 16:18). To pokropienie krwią we wszystkich trzech miejscach przybytku wskazuje, że ma ono znaczenie dla dwóch wieków. Pokropienie kr-

wią ołtarza kadzenia wskazywało, że odkupieńcza krew uczyni modlitwy i uwielbienie świętych przyjemnymi Bogu (Obj.8:3). Ofiary na dziedzińcu, składane w każdym wieku, zostają podobnie przyjęte ze względu na pojednanie.

Apostoł Paweł odnosi się do dwóch zwierząt ofiarowanych w Dniu Pojednania.

> „Albowiem ciała tych zwierząt, których krew arcykapłan wnosi do świątyni za grzech, spala się poza obozem. Dlatego i Jezus, aby uświęcić lud własną krwią, cierpiał poza bramą, wyjdźmy więc do niego poza obóz, znosząc pohańbienie jego.” (Hebr. 13:11-13).

To odniesienie do zwierząt ofiarowanych w Dniu Pojednania ilustruje, w jaki sposób większe dzieło pojednania będzie miało na celu pojednanie ludzkości z Bogiem. Ofiary za grzech z 3 Mojż. 8, 9 i 16 są rozważane w kolejnym artykule.

Ofiara za grzechy kapłana – 3 Mojż. 4:3-12

> „Jeżeli zgrzeszy namaszczony kapłan (…) to złoży Panu (…) młodego cielca bez skazy jako ofiarę za grzech” (3 Mojż 4:3).

Kiedy kapłan popełnił grzech nieumyślny, miał przyprowadzić zwierzę na ofiarę za grzech. W tym przypadku wymagany był cielec. Kapłan kładł ręce na jego głowę i zabijał go. Krew cielca następnie brano do Miejsca Świętego i kropiono siedmiokrotnie w kierunku drugiej zasłony, a następnie pomazywano rogi ołtarza kadzenia. Reszta była wylewana u podstawy ołtarza miedzianego (3 Mojż. 4:6,7). Dwa elementy objaśniają znaczenie tej ofiary: osoba kapłana jako tego, za którego ją składano oraz fakt wniesienia krwi do Miejsca Świętego. Oba świadczą o tym, że jest to obraz Wieku Ewangelii. Wskazują również, że kapłaństwo to nie tylko nasz Pan, który był bezgrzeszny. Apostoł Jan, opisując grzechy Kościoła, napisał: „Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśliby kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata” (1 Jana 2:1,2). Fakt, że ofiarą za figuralnego kapłana był cielec (3 Mojż. 4:3) zdaje się mówić, że ci pozafiguralni „kapłani” Wieku Ewangelii będą mieli większą odpowiedzialność wynikającą z daleko głębszego pojmowania i zrozumienia woli Bożej niż inni.

Pokropienie krwią cielca przed drugą zasłoną to uznanie, że zasługa Jezusa, poprzednio ofiarowana i wyobrażona przez cielca w Dniu Pojednania, przykrywa grzechy Kościoła. Siedmiokrotne pokropienie krwią cielca przed drugą zasłoną wskazuje, że pojednanie będzie dostępne w każdym z tych siedmiu etapów Wieku Ewangelii. Modlitwy są nadal wysłuchiwane, a ofiary są przyjmowane przez cały wiek. Kiedy grzeszący kapłan postępował zgodnie z tą procedurą, okazywał szczere i skruszone serce. Stanowi to istotną lekcję, kiedykolwiek dopuścimy się grzechu. Musimy uznać moc zadośćuczynienia naszego Pana i pokornie pokutować, nawet za nieumyślne grzechy. Ten zalecony sposób postępowania będzie miał oczyszczający wpływ na nasze serca i życie.

Ofiary za grzechy zgromadzenia – 3 Mojż. 4:13-21

> „A jeżeli cały zbór izraelski zgrzeszy nieświadomie i sprawa ta będzie zakryta przed oczami zgromadzenia, i tak przekroczą jedno z przykazań Pańskich, czyniąc to, czego nie powinni czynić, i ściągną na siebie winę, a potem wyjdzie na jaw ten grzech, który popełnili, wtedy zgromadzenie złoży cielca na ofiarę za grzech; przywiodą go przed Namiot Zgromadzenia, a starsi zboru położą swoje ręce na głowie tego cielca przed Panem, kapłan zaś zarżnie tego cielca przed Panem” (3 Mojż. 4:13-15).

Brat Anton Frey sugeruje, że dotyczy to Wieku Tysiąclecia. „Być może, że figura miała na celu pokazać, że podczas Wieku Tysiąclecia, nie tylko naród – cały świat ludzkości, a potem pozafiguralny Izrael – będzie indywidualnie odpowiedzialny za swoje grzechy, ale czasami również zbiorowo!” Następnie powołuje się na przykład Izraela ponoszącego karę, która miała być zadośćuczynieniem za grzech Achana (zob. Joz. 7:15,17-19).

Jednak z krwią tej ofiary za grzech postępowano tak samo, jak w sytuacji grzechu kapłana. Podobnie jak w przypadku ofiary za grzech kapłana, ofiarą za grzech zgromadzenia był również cielec. Krew ta była brana do Miejsca Świętego, kropiona siedem razy przed drugą zasłoną, pomazywano nią rogi ołtarza kadzidlanego, a reszta była wylewana u podstawy miedzianego ołtarza. W przypadku ofiary za zgromadzenie starsi kładli swoje ręce na głowie cielca, co stanowiło jedyną różnicę w stosunku do ofiary za grzech dla kapłanów. Może to sugerować, że ta symbolika odnosi się do grzechów zgromadzeń żyjących podczas Wieku Ewangelii. Przykładem tego może być sytuacja przedstawiona w 1 liście do Koryntian 5.

Jeśli jest to właściwe zastosowanie, oznacza to, że możemy popełnić niezamierzone grzechy jako zgromadzenie. Zauważmy, że są to grzechy popełnione

„przez nieświadomość”. Kiedy zgromadzenie uświadamia sobie swój grzech, musi podjąć działania, w których kluczową rolę odgrywają starsi. To pokazuje, że nieświadomość nie usprawiedliwia grzechu, ale Bóg bierze ją pod uwagę. Istotną lekcją, którą możemy wyciągnąć jest to, że każdy z nas ma indywidualną odpowiedzialność przed Bogiem. Nie możemy „podążać za tłumem”, nawet gdy „tłumem” tym jest grupa poświęconych wierzących. Jeżeli nasze sumienie jest odpowiednio rozwinięte, będziemy w stanie podejmować właściwe i sprawiedliwe decyzje, nawet wtedy, gdy będziemy czuć nacisk ze strony pozostałych członków większej grupy.

Ofiary za grzechy księcia – 3 Mojż. 4:22-26

> „Jeżeli zgrzeszy książę [Strong: H5387] i przekroczy jedno z przykazań Pana, Boga jego, których przekraczać nie wolno, a uczyni to bezwiednie i ściągnie na siebie winę, a potem uświadomi sobie swój grzech, który popełnił, złoży jako ofiarę swoją kozła, samca bez skazy” (3 Mojż. 4:22,23).

Wkrótce po opuszczeniu Egiptu Bóg nakazał Mojżeszowi zliczyć lud i mianować przywódców każdego plemienia (zob. 4 Mojż. 1:4-16).

> „Ci są powołani przez zbór na książąt rodów ojcowskich, na dowódców tysięcznych oddziałów izraelskich” (4 Mojż. 1:16).

Specjalna ofiara za grzech została ustanowiona na wypadek, gdyby jeden z tych „książąt” popełnił grzech nieświadomości. Miał on ofiarować kozła. To jest pierwsza ofiara, gdzie zauważamy, że krew pozostawała w całości na dziedzińcu. Krwią pomazywano rogi miedzianego ołtarza, a reszta była wylewana u jego podstawy. Inną różnicą było również i to, że kapłan jadł część tej ofiary.

Zgodnie z naszymi ogólnymi założeniami (tj. za kogo składano ofiarę i co robiono z krwią) wnioskujemy, że będzie to obraz na królestwo. Z Ps. 45:17 wynika, termin „książęta” wyraźnie odnosi się do Starożytnych Świętych. Chociaż okazali się wierni i otrzymali „lepsze zmartwychwstanie” (Hebr. 11:35), ta ofiara za grzech sugeruje, że nie osiągną jeszcze doskonałości charakteru. Nawet oni będą mieli wiele do nauczenia się, ponieważ ta ofiara była składana za grzechy nieświadome (3 Mojż. 4:22, por. R50734).

Zgodnie z ogólnym prawem dotyczącym ofiar za grzech, kapłani mieli spożywać część ofiar składanych zarówno przez książąt, jak i poszczególnych Izraelitów (3 Mojż. 6:26, 29, 7:7). W przeciwieństwie do ofiar składanych Bogu w Dniu Pojednania, te ofiary były dawane kapłanom i służyły dla ich zbudowania. Pokazuje to istotną rolę, jaką pozafiguralne kapłaństwo będzie odgrywać w podnoszeniu ludzkości. Okoliczność, że ofiarę przedkładano kapłanowi a nie bezpośrednio Bogu, wskazuje na rolę Pośrednika.

Pokarm z ofiar, jaki otrzymywało kapłaństwo, ukazuje część nagrody, jaką otrzyma pozaobrazowe kapłaństwo. Każde poświęcenie i akt samozaparcia, które wykonają nasz Pan i święci, zostanie nagrodzone, gdy ujrzą ludzkość podniesioną do ludzkiej doskonałości. Jest to nagroda za ich służbę; rodzaj duchowego pożywienia.

Ofiary za grzech poszczególnych Izraelitów – 3 Mojż. 4:27-35

> „A jeżeli jakiś człowiek z prostego ludu zgrzeszy nieświadomie, wykraczając przeciwko jednemu z przykazań Pańskich, których przekraczać nie wolno, i ściągnie na siebie winę, a potem uświadomi sobie swój grzech, który popełnił, złoży jako swoją ofiarę kozę, samicę bez skazy, za swój grzech, który popełnił” (3 Mojż. 4:27-28).

W codziennym życiu Izraelitów dochodziło czasem do łamania przykazania wskutek nieświadomości. Kiedy to zostało ujawnione, dana osoba była zobowiązana do złożenia ofiary. Podobnie jak w przypadku poprzednio wspomnianej ofiary księcia, osoba ta, we współpracy z kapłanem, zabijała zwierzę przy miedzianym ołtarzu, podczas gdy kapłan zajmował się krwią. Krew pozostawała na dziedzińcu; pomazywano nią rogi ołtarza a resztę wylewano u jego podstawy.

W ofierze za grzech składanej przez księcia można znaleźć podobną lekcję. Książę miał jednak przyprowadzić kozła (3 Mojż. 4:23). Jednak zwykli ludzie w przypadku tego samego rodzaju grzechu, mogli przyprowadzić owieczkę lub kozę (3 Mojż. 4:28, 32). Samica była uważana za ofiarę o mniejszej wartości niż samiec. Charakterystyczną cecha u Boga jest to, że wymaga większej odpowiedzialności od tych, którzy mają większą wiedzę i przywileje. Książę ponosił większą odpowiedzialność niż zwykły Izraelita. Kapłan, który przynosił cielca, miał jeszcze większą odpowiedzialność niż książę. To właśnie miał na myśli Jezus, gdy powiedział: „Komu wiele dano, od tego wiele będzie się żądać” (Łuk. 12:48).

Składanie ofiary za grzech w Królestwie nie oznacza, że ofiary za grzech w Dniu Pojednania były nieadekwatne do pojednania za grzech. Wskazują one raczej, że każdy człowiek będzie osobiście zaangażowany w usuwanie negatywnych skutków grzechu w swoim własnym sercu. Ta indywidualna odpowiedzialność jest

opisana w Dzieje Ap. 3:23. „I stanie się, że każdy, kto by nie słuchał owego proroka, z ludu wytępiony będzie” (zob. także Jer. 31:30).

Ofiary za występek – 3 Mojż. 5:1-19, 6:1-7, 7:1-7

Ta grupa ofiar dotyczyła różnych stopni grzechu. Kategorię tą rozpoczynają wykroczenia mniejszej wagi, polegające na przymykaniu oka na grzech, którego było się świadkiem, nieumyślnym kontakcie z nieczystością lub niedotrzymaniu przysięgi (3 Mojż. 5:1-4). Za takie grzechy wymagana była owca lub koza. Jeśli jednak ktoś nie mógł przynieść owcy lub kozy, dopuszczalne były dwie synogarlice lub młode gołąbki, a nawet efa z przedniej mąki (werset 11). Ofierze miało towarzyszyć osobiste wyznanie (werset 5). Wzięcie pod uwagę różnych zdolności każdego z osobna było bardzo miłosierne ze strony Boga. Jego najważniejszym zainteresowaniem jest stan serca grzesznika. Jest to odzwierciedlone w słowach z Przyp. 23:26. „Synu mój, daj mi swoje serce, a twoje oczy niechaj strzegą moich dróg!” Konieczność przyznania się do grzechu oznacza uznanie swojego uchybienia, nawet w mniejszych sprawach. To jest i będzie, zdrowe i konieczne ćwiczenie w samokontroli.

Dwa kolejne rodzaje ofiar za występek zostały przewidziane dla cięższych wykroczeń i wymagały złożenia większej ofiary w postaci barana. Słowo przetłumaczone jako „sprzeniewierzenie” w 3 Mojż. 5:15 nie jest tym samym słowem, co w wersetach 1-4, gdzie opisane są drobniejsze grzechy. W wersecie 15 oznacza ono „zdradę” lub „dotkliwą ranę” (H4604). Były to poważne wykroczenia przeciwko Bogu (wersety 14-19) lub przeciwko bliźniemu (6:1-7).

To samo słowo (H4604) zostało użyte do opisania nieposłuszeństwa Izraela i złamania ich przymierza z Bogiem (zob. 3 Mojż. 26:40). Słowo to wskazuje, jak wysoko Bóg ceni sobie przymierze i podjęte wobec Niego zobowiązania (zob. Kazn. 5:4). W przypadku tego typu grzechów kapłan określał wysokość należnej zapłaty „w syklach świątynnych” (3 Mojż. 5:15). Ilustruje to, że sądy w Królestwie będą zgodne z Bożym standardem przekazywanym przez klasę Świątnicy. Stoi to w wyraźnym kontraście do niedoskonałej zdolności człowieka do rozsądzania dobra i zła. W królestwie żadna taka niedoskonałość nie będzie widoczna. Wszystkie sądy będą prawidłowe i sprawiedliwe.

Określona przez kapłana wartość zapłaty była powiększona o dodatkowe 20% (3 Mojż. 5:15,16). Ta pokuta dotyczy przede wszystkim zdolności lub niezdolności do zachowania wierności przymierzu. Dlatego jest ona bardziej bolesna niż inne. Podstawową zasadą, jaka została tu wyrażona, jest konieczność zachowania wierności przymierzu. Jest to ważna reguła w tym wieku i z pewnością będzie jedną z lekcji, których ludzkość będzie musiała się nauczyć w Królestwie.

W przeciwieństwie do ofiar za grzech składanych Bogu w Dniu Pojednania, te ofiary za wykroczenia były przekazywane kapłanom. To po raz kolejny pokazuje rolę Jezusa i Kościoła, których praca na rzecz świata pomoże ludzkości w jej wędrówce po Gościńcu Świętobliwości. Druga część ofiar za występek była składana za grzechy przeciwko bliźniemu. Są one określone jako celowe grzechy począwszy od kradzieży, poprzez akty przemocy, celowe oszustwa lub fałszywe przysięgi (3 Mojż. 6:2-4). One również wymagały ofiary barana, ale ponadto zwrotu pełnej wartości tego, co zostało skradzione, a także dodatkowych 20 procent. Ten rodzaj grzechu jest opisany jako przestępstwo w pierwszej kolejności przeciwko Bogu (3 Mojż. 6:2), a w drugiej przeciwko bliźniemu.

Na co wskazują ofiary za grzech

Każdy grzech, bez względu na to, jak niewielki lub bolesny, jest przede wszystkim grzechem przeciwko Bogu. On określił wzorzec sprawiedliwości i czystości. Jego miłość i mądrość podyktowały podejście zakładające większą odpowiedzialność za umyślne i ciężkie grzechy, niż za grzechy wynikające z niewiedzy. To jest coś, co każdy wierzący powinien docenić. Można tylko wyobrazić sobie chaos, jaki by powstał, gdyby Bóg nie stosował własnych norm. Dlatego, chociaż kary za grzech były trudne, nie było lepszego, długoterminowego sposobu wychowania nas jako ludzi. Musimy zrozumieć i docenić niezachwianą sprawiedliwość Bożą.

Jak będzie widoczne w kolejnych artykułach, ofiary za grzech w Dniu Pojednania kładą fundament pod ostateczne pojednanie świata z Bogiem. Kiedy ludzkość zrozumie błogosławieństwo nieodzownej relacji z Bogiem, przyniesie swoje serdeczne ofiary i będzie szukać z Nim pokoju. Bóg będzie czerpał szczególną radość z tych ofiar!

Ruggirello Tom